

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., a JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., ve věci

žalobce: a) L. K.
b) J. K.
c) M. Z.
všichni zastoupeni advokátem Mgr. Ludvíkem Novotným
sídlem Václavské náměstí 76, 561 51 Letohrad

proti
žalovanému: **Magistrát města Prostějova**
sídlem nám. T. G. Masaryka 130/14, 796 01 Prostějov
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Ritterem
sídlem Riegrova 12, 779 00 Olomouc

za účasti: P. K.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2018, sp. zn. SÚ/1507/2018-Ing.Koš, č. j. PVMU 117912/2018 61,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobci se žalobou podanou u Krajského soudu v Brně domáhají zrušení výše označeného rozhodnutí – územního souhlasu s umístěním stavby „Přístřešek pro koně“ na pozemku parc. č. XA v katastrálním území X (všechny dále uvedené nemovitosti jsou zapsané v tomto katastrálním území) stavebníků Ing. P. K. a G. K.
2. Opravným usnesením ze dne 12. 9. 2018, č. j. 121114/2018 61, bylo dodáno, že se jedná o dočasnou stavbu na 10 let. Toto časové omezení vyplývá z rozhodnutí o souhlasu s odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Žalobci namítají, že nebyly splněny zákonné podmínky pro vydání územního souhlasu, a proto je napadené rozhodnutí nezákonné.
4. V žalobě, která byla soudu doručena dne 15. 6. 2020, žalobci prvně uvádí, že jde o včasnou žalobu, jelikož jim lhůta pro podání žaloby začala běžet dne 28. 5. 2020 [žalobci a) a b)], resp. 15. 5. 2020 [žalobkyni c)], kdy se o vydání územního souhlasu dozvěděli. Žalobci a) a b) jsou vlastníky pozemků parc. č. XB a st. XC, které přímo sousedí s pozemkem parc. č. XA, na němž je přístřešek pro koně postaven. Přitom žalobci a) a b) nedali souhlas ve smyslu § 96 odst. 3 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) a stavební úřad s nimi v rámci územního řízení nejednal jako s účastníky. Žalobci a) a b) uvedli, že jsou dotčeni na svých právech, jelikož ze stavby přístřešku doléhá na jejich nemovitosti hluk, někdy i zápach a dále jsou přímo dotčeni zvýšenou dopravou a pohybem osob, rovněž dochází k částečnému zastínění. Sami žalobci a) a b) dotčené nemovitosti nevyužívají osobně, ale poskytli je k užívání třetí osobě. Proto se o existenci přístřešku pro koně dozvěděli až s odstupem času.
5. Žalobkyni c) začala lhůta pro podání žaloby běžet dne 14. 5. 2020 [konkrétně dne 12. 5. 2020 žalobkyně c) na základě žádosti dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, obdržela první stranu územního souhlasu], kdy prostřednictvím svého zástupce nahlédla do spisu stavebního úřadu a dozvěděla se, že stavba, která se v blízkosti jejího pozemku objevila, byla postavena na základě územního souhlasu, který jí nebyl doručen. Žalobkyně c) přitom je osobou přímo dotčenou stavbou přístřešku pro koně, neboť na její nemovitosti – pozemky parc. č. st. XD a parc. č. XE – občas doléhá zápach a hluk z provozu přístřešku pro koně, rovněž se zvýšil pohyb osob okolo dotčených jejích nemovitostí, jelikož pohyb osob probíhá ze západní části areálu společnosti KENTAUR Saddlery s.r.o., z ulice Domamyslické. O tom, že žalobkyně c) měla být účastníkem řízení, svědčí i to, že oprávněná úřední osoba jí (resp. jejímu zmocněnci) umožnila nahlížení do spisu.
6. Žalobci rozdělili žalobní námitky do osmi okruhů – 1. nutnost územního rozhodnutí a stavebního povolení, 2. absence požárně bezpečnostního řešení, 3. okruh účastníků řízení, 4. nesoulad s územním plánem, 5. dočasnost stavby, 6. umístění stavby blíže k hranicím

pozemků, 7. námitka podjatosti a 8. absence dobré víry stavebníků. Pro lepší přehlednost jsou konkrétní námitky žalobců rozebrány v části IV. tohoto rozsudku.

III. Vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení k žalobě, replika žalobců

7. Ve vyjádření k žalobě žalovaný (dále také „stavební úřad“) uvedl, že má za to, že žaloba je opožděná, jelikož žalobci se dle názoru žalovaného jistě mohli dozvědět o stavebním záměru mnohem dříve. Případně je žaloba předčasná, jelikož žalobci nevyužili postup dle § 96 odst. 4 stavebního zákona. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu odmítl.
8. Dále žalovaný uvedl, že pokud soud usoudí, že je žaloba včasná, pak má za to, že je nedůvodná. Dle žalovaného byl územní souhlas udělen pro výrobek plnící funkci stavby, neboť jde o typový ocelový přístřešek vyráběný ve výrobních prostorech společnosti TRADE DHB s.r.o. průmyslovou strojírenskou technologií. Na místě je sestaven pomocí šroubových spojů, přístřešek nemá podlahu ani základy a je usazen pomocí zemních šroubů. Přístřešek je možné rozebrat, přemístit a sestavit znovu. Ke stavbě přístřešku není zapotřebí využívat stavební technologie. Dle názoru žalované jde tedy o stavební záměr dle § 103 stavebního zákona a souhlasy osob, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním pozemkům může být dotčeno, se podle věty třetí § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona nevyžaduje, pokud je stavební záměr umístěn ve vzdálenosti větší než 2 metry od společných hranic pozemků.
9. Žalovaný má rovněž za to, přístřešek pro koně je v souladu s obecnými požadavky na využití území, resp. s územně plánovací dokumentací. Přístřešek pro koně je přízemní kruhový přístřešek o celkové zastavěné ploše 243 m² a je součástí jezdeckého areálu s možností přístupu veřejnosti, a proto jej lze z funkčního hlediska považovat za stavbu veřejných sportovišť – dle kap. A odůvodnění územního plánu Prostějova jsou veřejná sportoviště pozemky, stavby a zařízení volně přístupné široké veřejnosti za účelem všestranného uspokojování sportovních, tělovýchovných a rekreačních zájmů, potřeb a služeb.
10. Dále je žalovaný přesvědčen, že nyní posuzovaný stavební záměr nepotřebuje dle § 96 odst. 1 stavebního zákona závazné stanovisko orgánu územního plánování. Stejně tak stavební záměr nepodléhá výkonu státního požárního dozoru.
11. K žalobní námitce, že stavba je umístěna blíže ke společné hranici pozemků, žalovaný uvádí, že stavební úřad územním souhlasem přivoli k provedení stavby (umístění výrobku plnícího funkci stavby) v souladu s oznamovaným záměrem. Stavební úřad nemůže při vydání územního souhlasu předvídat, zda a jakým způsobem oznamovatel svůj záměr provede.
12. K námitce podjatosti, uvedené v žalobě, stavební úřad uvádí, že vyloučení z projednávání a rozhodování věci pro podjatost upravuje § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) tak, že účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. Ke dni 25. 8. 2020 neeviduje stavební úřad ve věci sp. zn. SÚ/1507/2018-Ing.Koš žádné podání žalobců, které by bylo možné podle obsahu posoudit jako námitku podjatosti úřední osoby Magistrátu města Prostějova. Žalobou proti rozhodnutí není možné nahradit prostředek nápravy, který zakotvuje příslušný právní předpis (správní řád), tj. námitku podjatosti. Tuto žalobní námitku považuje stavební úřad za nepřípustnou.

13. K námitce absence dobré víry stavebníků žalovaný sdělil, že není v jeho kompetenci hodnotit, zda oznamovatel při podání oznámení záměru byl či nebyl v dobré víře, nýbrž posuzuje splnění zákonných podmínek pro udělení souhlasu s oznamovaným záměrem.
14. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.
15. Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že považuje žalobu za nedůvodnou, když je přesvědčena o tom, že v daném případě existovaly podmínky pro vydání územního souhlasu a že tedy k žádnému zásahu do veřejných subjektivních práv žalobců nemohlo dojít a nedošlo. Osoba zúčastněná na řízení je toho názoru, že žaloba nebyla podána včas a žalobci nejsou ani aktivně legitimováni k podání této žaloby. Údajně dotčené nemovitosti se nacházely již před realizací stavebního záměru ve venkovské zástavbě v blízkosti stájí, jízdní dráhy, polí a zemědělských staveb. Provoz přístřešku pro koně je prakticky bezhlučný. Co se týče zápachu, stavební záměr, respektive jeho užívání, nemůže vést ke zvýšení zápachu, který je pro danou oblast typický již před realizací stavebního záměru. Vzhledem k účelu přístřešku pro koně s kolotočem, kterým je zlepšení stávajícího zázemí jezdeckého areálu a zejména zlepšení života ježděných koní (kapacitně nedošlo k žádným změnám, pouze se stávajícím koním zvýšil komfort), nemohlo ani dojít ke zvýšení dopravy či pohybu osob v dané lokalitě. Co se týče částečného zastínění pozemku ve spoluvlastnictví žalobců a) a b), tento zásah je vzhledem k výšce stavebního záměru a prostorové orientaci předmětných pozemků [pozemek parc. č. XA se nachází severně od pozemku žalobců a) a b)] zcela marginální. Osoba zúčastněná na řízení má za to, že její stavební záměr, je v souladu s územním plánem a s cíli a úkoly územního plánování. Stavební záměr navazuje a bezprostředně souvisí s jezdeckým areálem. Stavební záměr je umístěn na pozemku, který je ve vzdálenosti cca 60 metrů od nejbližší zástavby rodinného domu a v jeho bezprostřední blízkosti se nachází pozemky orné půdy.
16. Žalobci v replice uvedli, že mají za to, že je žaloba včasná a dále setrvali na své žalobní argumentaci. Žalobci v reakci na vyjádření osoby zúčastněné na řízení uvedli, že osoba zúčastněná na řízení ve svém podání nijak nezduvodňuje, na základě jakých skutečností může být přímo dotčena zrušením napadeného rozhodnutí. Žalobci jsou přesvědčeni, že s Ing. P. K. by již nemělo být v tomto řízení jednáno jako s osobou zúčastněnou na řízení, manželé Ing. P. K. a G. K. darovali pozemky parc. č. XA a 16 otci G. K., panu P. D. Žalobci nesouhlasí s tvrzením osoby zúčastněné na řízení, že nedošlo k žádným změnám, pouze se stávajícím koním zvýšil komfort. Přibližně ve stejném období, kdy byl postaven předmětný přístřešek pro koně, byly na sousední pozemek osoby zúčastněné na řízení umístěny další boxy pro koně (celková zastavěná plocha je téměř 250 m²). Sice se formálně jedná o jinou stavbu, nicméně faktický stav je jiný, než jak se jej osoba zúčastněná na řízení snaží prezentovat. Žalobci nesouhlasí, že by pozemek, na kterém stojí přístřešek pro koně, sloužil jako veřejné sportoviště. Proto trvají na svém tvrzení, že byla stavba povolena v rozporu s územním plánem.

IV. Posouzení věci soudem

Procesní okolnosti

17. Soud se v první řadě zabýval splněním podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že o žalobě může věcně jednat.
18. Podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku

porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

19. Aktivní žalobní legitimaci má tedy každý, kdo tvrdí, že byl na svých hmotných právech zkrácen rozhodnutím přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení. Na svých hmotných právech může být žalobce zkrácen i v důsledku předchozího porušení procesních norem v řízení, které vedlo k vydání sporného rozhodnutí.
20. Žalobci namítají nesprávný postup správního orgánu spočívající v nevedení správního řízení (územního a stavebního řízení) v důsledku čehož mohlo dojít ke zkrácení jejich práv. Argumentace žalobců směřuje proti rozhodnutí žalovaného, které mělo způsobit dotčení na jejich hmotných právech. Žalobci jsou proto aktivně legitimováni k podání žaloby.
21. Další podmínkou řízení je včasnost podání žaloby. Dle § 72 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon jinou lhůtu.
22. Jak bylo již výše popsáno, žalobu je oprávněna podat i osoba, která nebyla účastníkem řízení. Takovému žalobci pak samozřejmě nebylo rozhodnutí doručeno ani jinak oznámeno. I v nyní posuzovaném případě stavební úřad vyhodnotil, že není zapotřebí souhlasu žádného z žalobců, tudíž jim nebylo rozhodnutí doručeno. Počátek lhůty pro podání žaloby není v tomto případě zákonem určen, a jde tedy o legislativní mezeru, kterou je dle odborné literatury (viz *Kocourek, Z. In: Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, s. 574*) a judikatury třeba řešit tak, že takovému žalobci počne plynout lhůta pro podání žaloby okamžikem, kdy se prokazatelně seznámil se skutečností, že napadené rozhodnutí bylo vydáno, i s jeho obsahem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, č. j. 1 Afs 52/2014-38, dostupný na www.nssoud.cz)
23. Žaloba byla u krajského soudu podána dne 15. 6. 2020 a prokazatelně se s obsahem napadeného rozhodnutí mohla seznámit žalobkyně c) dne 14. 5. 2020 při nahlížení do spisu. Vzhledem k tomu, že žalobci a) a b) odvozují své seznámení se s rozhodnutím od žalobkyně c), má soud za to, že lhůta pro podání žaloby byla u všech žalobců dodržena. Žalovaný nenavrl žádný důkaz opaku, resp. neoznačil žádné dřívější datum, kdy se žalobci mohli prokazatelně seznámit s obsahem rozhodnutí. Soud v této fázi přezkumu rozhodnutí nemůže předjímat, zda bylo zapotřebí k vydání napadeného rozhodnutí souhlasu žalobců, a zda jsou žalobci „opomenutými účastníky“, proto je nutné považovat za okamžik, od kterého běží lhůta pro podání žaloby ten, k němuž je bezpečně a bez rozumných pochyb zjištěno, že osoba seznala úplný obsah rozhodnutí co do jeho identifikačních znaků i věcného obsahu, zásadně tedy rovnocenně tomu, jako by jí bylo rozhodnutí řádně oznámeno. Tímto okamžikem je nejdříve den 15. 6. 2020, kde se prokazatelně s obsahem rozhodnutí seznámila žalobkyně c), žaloba je tedy podána včasně.
24. Soud dodává, že nesouhlasí s názorem žalovaného o předčasnosti žaloby, jelikož žalobci nevyčerпали možnost domáhat se svých práv dle § 96 odst. 4 stavebního zákona. K tomu soud konstatuje, že zmiňované ustanovení upravuje pouze možnost přezkumu v přezkumném řízení, nejedná se tedy o žádný řádný opravný prostředek, který by bylo

nutno vyčerpat před podáním žaloby. Navíc je možné přezkum územního souhlasu zahájit pouze do jednoho roku od nabytí jeho právních účinků. Tato doba však uplynula dříve, než se žalobci s obsahem napadeného rozhodnutí seznámili.

25. Dle § 34 odst. 1 s. ř. s. jsou „[o]sobami zúčastněnými na řízení osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat.“ Dle věty první citovaného ustanovení jsou osobami zúčastněnými na řízení osoby, které byly dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí. Takovou osobou je nyní jistě pan Ing. P. K., který byl žadatelem (stavebníkem) o vydání napadeného územního souhlasu. Byl tedy vydáním napadeného rozhodnutí přímo dotčen na svých právech. Nový majitel pozemků by pak mohl být osobou zúčastněnou na řízení dle věty druhé § 34 odst. 1 s. ř. s. Vzájemně se však účast na řízení těchto osob nevylučuje.
26. Krajský soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného a shledal, že žaloba **není důvodná**.

Podmínky pro vydání územního souhlasu

27. Ustanovení § 96 odst. 1 stavebního zákona praví, že „*místo územního rozhodnutí stavební úřad vydá územní souhlas, pokud je záměr v zastavěném území nebo v zastavitelné ploše, poměry v území se podstatně nemění a záměr nevyžaduje nové nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu. Územní souhlas nelze vydat v případech záměrů, pro které je vyžadováno závazné stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.*“
28. Dle § 96 odst. 2 písm. a) stavebního zákona pak platí, že územní souhlas postačí v případech stavebních záměrů uvedených v § 103. Posouzení otázky, zda žalovaný mohl vydat územní souhlas, závisí na posouzení, zda je předmětný přístřešek pro koně stavbou ve smyslu § 103 stavebního zákona.
29. Dle § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona oznamovatel stavebního záměru k oznámení připojí souhlasy osob, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být umístěním stavebního záměru přímo dotčeno; souhlas s navrhovaným záměrem musí být vyznačen na situačním výkresu; souhlas se nevyžaduje v případech stavebních záměrů uvedených v § 103, pokud nejsou umístěny ve vzdálenosti od společných hranic pozemků menší než 2 m.
30. Dle § 103 odst. 1 písm. e) bodu 2. stavebního zákona stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují „*stavby pro zemědělství do 60 m² zastavěné plochy a do 5 m výšky, bez podsklepení; stavby pro zemědělství nad 60 m² zastavěné plochy nebo nad 5 m výšky do 300 m² zastavěné plochy a do 7 m výšky, o jednom nadzemním podlaží, nepodsklepené, stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují, ledaže se jedná o stavby pro ustájení zvířat nebo chovatelství anebo zemědělské stavby, které mají sloužit pro skladování a zpracování hořlavých látek (např. sušičky, sklady hořlavých kapalin, sklady chemických hnojiv)*“ a dle bodu 16. „*výrobky plnící funkci stavby, včetně základových konstrukcí pro ně.*“

31. Ze správního spisu soud zjistil, že žádost stavebníků obsahuje rozhodnutí Magistrátu města Prostějova, odbor životního prostředí, který jako orgán ochrany zemědělského původního vyslovil souhlas s odnětím půdy ze zemědělského původního fondu na pozemku parc. č. XA (zahrada) za účelem rekreace a sportu – výstavba dočasné stavby přístřešku pro koně. Dále obsahuje jednoduchý technický popis záměru s výkresy a výpis z katastru nemovitostí.
32. Žalovaný v napadeném územním souhlasu uvedl, že je stavební záměr výrobkem plnící funkci stavby.
33. Dle metodické pomůcky ministerstva pro místní rozvoj (dostupné na <http://www.mmr.cz/cs/Stavebni-rad-a-bytova-politika/Uzemni-planovani-a-stavebni-rad/Stanoviska-a-metodiky/Uzemni-rozhodovani-a-stavebni-rad/Mobilni-domy>) spočívá rozdíl mezi výrobkem plnícím funkci stavby a stavbou v místě, kde vznikají. Stavba vzniká na staveništi (z jednotlivých výrobků) a za její provádění je zodpovědný zhotovitel (stavební podnikatel), nebo stavebník v případě provádění stavby svépomocí, zatímco výrobek vzniká ve výrobním závodě a výsledné vlastnosti garantuje výrobce. Dle žalovaným citovaného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2010, č. j. 10 Ca 280/2008-78 jsou výrobky plnící funkci stavby „na rozdíl od stavby ve smyslu § 2 odst. 3 zákona, nejsou výsledkem stavební činnosti, tj. přesněji řečeno nevznikly s použitím stavební nebo montážní technologie, ale jiné průmyslové, např. strojírenské technologie. Výrobek plnící funkci stavby je zařízením vyrobeným továrním způsobem. Pojmu ‚výrobek plnící funkci stavby‘ je tak nutno rozumět tak, že se jedná o výrobek, který plní takovou funkci, jakou obvykle plní stavby (tj. stavby ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona).“
34. V případě nyní posuzovaného přístřešku pro koně má soud daný objekt vzhledem k jeho velikosti a nutné montáži na místě za hraniční. Nicméně jelikož je územní souhlas svou formou a požadavky na něj kladenými zvláštním druhem rozhodnutí (rozhodnutí pouze ve smyslu soudního řádu správního), je správní soud prakticky v postavení nalézacího soudu. Krajský soud je při posouzení přístřešku pro koně veden jinou úvahou (viz níže), která však vede ke stejnému závěru, jako byl závěr stavebního úřadu.
35. Krajský soud má za to, že nyní posuzovaný přístřešek pro koně je stavbou pro zemědělství ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) bod. 2. stavebního zákona. Ze správního spisu soud zjistil, že přístřešek pro koně je vysoký 4 metry a celková zastavěná plocha činí cca 216 m², dále jde o stavbu, která neslouží k ustájení zvířat ani pro skladování a zpracování hořlavých látek.
36. Stavby pro zemědělství jsou obecně definovány v § 3 písm. f) bodech 1 až 6 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, jako stavby pro hospodářská zvířata, specificky k chovu, výkrmu, práci a jiným hospodářským účelům, dále doprovodné stavby pro hospodářská zvířata. Z obecného výčtu staveb pro zemědělství vyplývá, při jeho porovnání s § 103 písm. e) bodem 2 stavebního zákona, že mezi stavební záměry do tohoto ustanovení zařazené nebudou patřit všechny stavby definované jako stavby pro zemědělství, ale pouze některé z nich. Zákonnou úpravou jsou určeny v podstatě dvě kategorie, rozlišené velikostními parametry. Stavební povolení ani ohlášení stavby nevyžadují stavby pro zemědělství, které budou řešeny jako nepodsklepené o maximální velikosti do 60 m² zastavěné plochy a do 5 m výšky. U těchto záměrů není v rámci základní charakteristiky stanoven žádný limit způsobu užívání. Takovou stavbou však nyní posuzovaný přístřešek pro koně není. Druhou kategorií jsou stavby pro zemědělství,

které uvedený velikostní limit přesáhnou, ani v tomto případě však stavební záměr nepodléhá stavebnímu povolení ani ohlášení, za předpokladu, že nebude sloužit pro ustájení zvířat nebo pro skladování a zpracování hořlavých látek a jeho zastavěná plocha nepřekročí 300 m² a výška 7 m a bude řešena jako jednopodlažní a nepodsklepená. Tyto podmínky posuzovaný přístřešek pro koně splňuje.

37. Soud dodává, že chov koní spadá pod chov hospodářských zvířat, nikoliv pod chovatelství, jelikož kůň je hospodářským zvířetem dle § 3 odst. 1 písm. c) zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně souvisejících zákonů (veterinární zákon), ve znění pozdějších předpisů.
38. Soud proto konstatuje, že je splněna podmínka dle § 96 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, jelikož je přístřešek pro koně stavbou ve smyslu § 103 stavebního zákona. Z tohoto důvodu jsou námitky žalobců stran nutnosti vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení nedůvodné.
39. Dále žalobci namítají absence požárně bezpečnostního řešení, které měl dle jejich názoru stavebník předložit s žádostí.
40. Dle § 31 odst. 1 písm. b) zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění pozdějších předpisů, platí, že *„[s]tátní požární dozor se vykonává posouzením stavební nebo územně plánovací dokumentace 1. regulačního plánu, nabrazuje-li územní rozhodnutí vztahující se k umístění stavby, 2. podkladů k územnímu souhlasu nebo dokumentace pro vydání územního rozhodnutí, vztahující se k umístění stavby, 3. projektové dokumentace stavby nebo dokumentace pro ohlášení stavby, v těch případech, kdy se podle stavebního zákona nevyžaduje pro ohlášení stavby projektová dokumentace, nebo 4. dokumentace ke změně v užívání stavby; posouzení se provede v rozsahu požárně bezpečnostního řešení podle zvláštního právního předpisu nebo v rozsahu obdobného dokumentu, který je dostatečný pro posouzení požární bezpečnosti stavby, a to pouze u staveb, u kterých je vykonáván státní požární dozor.“*
41. Jak již bylo výše vyloženo, dle soudu se jedná o stavbu, u které není vyžadováno stavební povolení ani ohlášení. Z čehož vyplývá, že není předkládána ani projektová dokumentace, nýbrž pouze jednoduchý technický popis záměru s výkresy. Ve shodě s žalovaným proto soud uvádí, že nyní posuzovaný stavební záměr nepodléhá výkonu státního požárního dozoru. I tato námitka žalobců je proto nedůvodná.
42. Další okruh žalobních námitek se týká okruhu účastníků územního řízení, žalobci namítají, že jim nebyl územní souhlas doručen, a ani k jeho vydání nedali svůj souhlas.
43. Ustanovení § 96 odst. 3 písm. c) stavebního zákona praví, že *„[o]známení záměru obsahuje kromě obecných náležitostí údaje o požadovaném záměru a identifikační údaje dotčených pozemků a staveb. K oznámení oznamovatel připojí souhlasy osob, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být umístěním stavebního záměru přímo dotčeno; souhlas s navrhovaným záměrem musí být vyznačen na situačním výkresu; souhlas se nevyžaduje v případech stavebních záměrů uvedených v § 103, pokud nejsou umístěny ve vzdálenosti od společných hranic pozemků menší než 2 m.“*
44. Dle § 96 odst. 4 *in fine* stavebního zákona platí, že *„[ú]zemní souhlas se doručuje oznamovateli spolu s ověřeným situačním výkresem; dále se doručuje vlastníkově pozemku nebo stavby, pokud není oznamovatelem, osobám uvedeným v odstavci 3 písm. d), dotčeným*

orgánům, a jde-li o stavbu podle § 15 nebo 16, také stavebnímu úřadu příslušnému k povolení stavby.“

45. Dle výkresu, který je součástí žádosti o vydání územního souhlasu, vyplývá, že stavební záměr byl povolen ve vzdálenosti 3 m od společné hranice pozemků. Z citovaného § 96 odst. 3 stavebního zákona pak plyne, že k vydání územního souhlasu nebyly zapotřebí souhlasy žalobců a) a b). Žalobkyně c) nemá žádnou společnou hranici s pozemkem, na kterém byl stavební záměr realizován. Jelikož nebyly dle zákona vyžadovány souhlasy žalobců, dle § 96 odst. 4 stavebního zákona jim proto nebyl územní souhlas doručován. Tato žalobní námitka je proto nedůvodná. Pokud byla stavba následně realizována v menší vzdálenosti, než pro kterou byla schválena, pak se ale nejedná o vadu napadeného rozhodnutí.
46. K dalšímu dotčení práv žalobců (zápach, hluk, zvýšený pohyb apod.) soud konstatuje, že stavební záměr je uskutečněn v ploše převážně zemědělské [pozemek žalobců a) a b) je zemědělský, stejně jako stavba na něm stojící] a přístřešek pro koně je pouze příslušenství již provozované stáje. Realizací stavby se tak jistě nezvýšil počet ustájených zvířat – tedy hluk, zápach či pohyb osob musel logicky zůstat neměnný.
47. Dle Územního plánu Prostějova po vydání změn III. a IV. je posuzované území vedeno jako plocha smíšená obytná (str. 20 a následující, bod 7.1. územního plánu). Soud má v první řadě za to, že jde o stavbu, která slouží potřebám území – jde o příslušenství přilehlých stájí. Zároveň stavba, která leží na soukromém pozemku, žádným způsobem neznemožňuje plnohodnotné hlavní využití dané plochy. Soud má také za to, že by se daný areál dal podřadit pod pojem „veřejné sportoviště“. Pojem veřejný nelze vykládat tak, že se jedná o místo volně přístupné, ale jde např. o místo veřejnosti přístupné za daných podmínek (zaplacení vstupného apod.). Je zcela běžné, že i městská sportoviště jsou placená a nelze sportovat vždy a bez omezení. Tím spíše, když je toto „sportoviště“ umístěno na soukromém pozemku.
48. Soud je toho názoru, že stavební záměr nelze v žádném případě podřadit pod kategorii „nepřípustného využití plochy“, tím spíše pokud je územním plánem v dané lokalitě umožněno umístit pozemky čerpacích stanic, pozemky staveb a zařízení pro nerušivou výrobu, nerušivé služby a sklady v měřítku úměrném potenciálu území a v souladu s jeho charakterem. Soud k tomu dodává, že okolní pozemky jsou vesměs zemědělskými, tedy stavební záměr žádným způsobem nenarušuje charakter daného území.
49. Ani námitce stran nesouladu stavebního záměru s územně plánovací dokumentací soud nepřisvědčil.
50. Soud přisvědčil námitce žalobců týkající se dočasnosti stavby. Pro dočasnou stavbu skutečně nelze vydat územní souhlas a žalovaný pochybil, když dobu trvání stavby označil jako zřejmou nesprávnost a vydal opravné usnesení. Toto opravné usnesení má proto soud za nicotné, jelikož jej žalovaný vůbec nemohl vydat. Soud dále zdůrazňuje, že nicotnost opravného usnesení však nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí.
51. K námitce podjatosti úředníků stavebního orgánu soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že dle § 14 správního řádu se podjatost namítá u správního orgánu a oprávněn je dle § 14 odst. 3 správního řádu o ní rozhodnout služebně nadřízený úřední osoby. Soud proto není oprávněn o námitce podjatosti rozhodovat. Navíc, jak je vylíčeno v bodě 45. tohoto rozsudku, žalobci nebyli a ani neměli být účastníci „řízení“ (pozn. ve věci vydání

územního souhlasu neprobíhá klasické správní řízení), proto žalobci [a zvláště pak žalobkyně c), která nemá společnou hranici s pozemkem, na které byl stavební záměr realizován].

52. Námitku stran absence dobré víry stavebníků shledal krajský soud také nedůvodnou. Stavební úřad není povinen zkoumat dobrou víru žadatele. Naopak zcela správně žalovaný vyhodnotil, že k žádosti nebylo třeba přiložení souhlasů vlastníků sousedních pozemků, jak bylo soudem vyloženo výše.

V. Závěr a náklady řízení

53. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
54. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci ve věci úspěch neměli (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemají proto právo na náhradu nákladů řízení.
55. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení obecně mohlo příslušet, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalovaný byl sice zastoupen advokátem a v tomto smyslu také požádal o přiznání náhrady nákladů řízení; soud však bere v potaz, že žalovaný je magistrátem statutárního města. Z tohoto pohledu se jedná o poměrně velký správní orgán, který by měl být náležitě personálně vybaven. Navíc projednávaný případ nebyl nijak netypický, spadá do běžné agendy žalovaného, a proto by měl být žalovaný schopen své závěry hájit vlastními silami. Z procesního hlediska tak soud nepovažuje náklady na advokátní zastoupení za důvodně vynaložené. Proto tedy soud, jak již bylo řečeno, žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal. Za obvyklého běhu věcí by žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
56. Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. V dané věci soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost, současně pak neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu jejích dalších nákladů řízení. Tento závěr konstatuje soud při vědomí toho, že i osoba zúčastněná na řízení požádala o přiznání náhrady nákladů řízení v podání ze dne 22. 2. 2021 (tehdy tak učinila prostřednictvím svého advokáta, toto advokátní zastoupení však již v době rozhodování soudu netrvala).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. srpna 2022

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.

předsedkyně senátu